

STATSMINISTERENS TALE VED DEN FINSKE REGJERINGS MIDDAG
I HELSINGFORS 24. SEPTEMBER 1979

Herr Statsminister og fru Koivisto,

Mine damer og herrer,

La meg aller først på vegne av min hustru, meg selv og de øvrige norske gjester takke for innbydelsen til å besøke Finland, for den varme vi er blitt møtt med og for de vennlige velkomstordene ved denne middag.

Finland er et av våre direkte naboland. I Nord-Norge er det et eldgammelt vennskap og slektskap over grensen til Finland. Innvandrere fra Finland utgjør et sterkt innslag i vår befolkning der nord, og de har gjort en betydelig innsats i samfunnet under de harde ytre kår som

- 2 -

livet i Nord-Norge har bydd på.

Men dette er jo bare en del av det finsk-norske samarbeidet. På alle de felter hvor to samfunn kan tenkes å være i kontakt, ha et samarbeid, finner vi levende, aktive finsk-norske samarbeidsformer.

Den nære samhørighet som vi føler i Norden har sterke røtter. Vårt naboskap, og vår likhet i økonomisk og sosial utvikling skaper forutsetningene for de nære forbindelser og det intime samarbeid som er en så naturlig del av vår nordiske hverdag. Denne samhørighet gjør at vi føler oss som hjemme, ikke som fremmede, når vi nå besøker Finland.

Når det gjelder løsningen av sikkerhets- og forsvarsproblemer, har de nordiske land av historiske og

andre årsaker fulgt ulike veier. De har funnet sitt eget mønster i arbeidet for å bevare fred og sikkerhetspolitisk stabilitet i vår del av verden. Dette og ønsket om å fremme internasjonal forståelse og avspenning er overordnede mål som vi har felles.

Norges sikkerhetspolitikk er basert på medlemskap i den nordatlantiske forsvarsallianse. Vi har pålagt oss selv restriksjoner innenfor alliansen. Disse innebærer at det ikke skal plasseres atomvåpen og stasjoneres fremmede militære styrker på norsk territorium i fredstid. Denne politikk ligger fast.

I Norge nærer vi den største respekt for Finlands aktive og fremgangsrike nøytralitetspolitikk. Vi ser denne politikk som et viktig bidrag til å bevare den sikkerhetspolitiske balanse i Norden. Jeg vil også under-

streke den anerkjennelse som Finland nyter for sitt arbeid for rustningskontroll og avspenning. Fortsatt ro og stabilitet i Norden er også et verdifullt bidrag til ro og stabilitet i en videre sammenheng. I den utsatte verden vi lever har vi alle et ansvar som rekker ut over vår egen sikkerhet.

Forbindelsene mellom Norge og Finland har i senere år gjennomgått en betydelig utvikling over et bredt område - politisk, økonomisk, kulturelt, ja nær sagt alle områder i samfunnslivet.

For meg er det en særlig glede å kunne konstatere at de politiske kontaktene mellom våre land er blitt hyppigere og mer regelmessige. Gjennom disse kontakter har vi fått bedre innsikt i hverandres problemer og aspirasjoner, motiver og tenkemåter. I Norge har vi et gammelt ordtak som

sier at en ofte skal besøke den venn en tror på, for det gror kratt og høyt gress på den vei som ikke vandres.

Jeg har tidligere i dag hatt utbytterike samtaler med ledende representanter for finsk industri. Det kom klart fram at det er skjedd en betydelig utvikling i forbindelsene mellom våre land, også på det økonomiske området. Samhandelen har økt sterkt i de senere år.

Jeg håper at vi vil få gode resultater i drøftingene om et utvidet energi- og industripolitisk samarbeid basert på olje- og gassressursene på norsk kontinentalsokkel.

De langsiktige mulighetene for et nærmere industrielt og energipolitisk samarbeid på Nord-kalotten kan - hvis vi finner olje eller gass der - bli det største og viktigste samarbeidsprosjekt mellom våre to land.

Den beste og kanskje dypeste form for samarbeid

mellom landene oppstår ved de personlige og menneskelige direkte kontakter.

Jeg har med glede sett hvordan antallet finner som reiser i Norge har økt fra år til år, og det er også mitt inntrykk at Finland er blitt et stadig mer populært reisemål for mine egne landsmenn.

Gjennom slike menneskelige kontakter styrkes interessen for å utdype vårt kjennskap til hverandre. Selv om vi deler en felles nordisk kulturarv, har nordmenn og finner også sin egen identitet. Det er en viktig oppgave å formidle denne egenart videre.

Det gleder meg derfor at kultursamarbeidet mellom våre land er kommet inn i fastere former. Statsminister Koivisto nevnte opprettelsen av det norsk-finske kulturfond

og norske maleriutstillinger her i Helsingfors. Det var en særlig glede at Republikkens president personlig bæret Munchutstillingen med sitt nærvær.

La meg føye til at finsk nåtidskunst ble presentert for det norske publikum tidligere i år. Jeg vil også peke på betydningen av den norske informasjonskampanje i Mellersta Finlands län i vår som ga nyttige erfaringer. Disse tiltak har gitt impulser for en videre utbygging og styrking av kulturutvekslingen mellom våre land.

Med disse ord vil jeg utbringe en skål for Finlands statsminister og fru Koivisto, og for en videre styrking av det nære og varme forhold mellom våre land.